

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Πίναξ του ζωγράφου Ι. Λιγκότα)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES DERENNES

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

(Πασχαλινό διήγημα)

"Όταν έγω ήμουν δώδεκα ετών, η Σοφάνα 'Αρξ'έν ήταν δεκά τριτάρον. Η όμορφιά της ήταν κάτι αφάνταστο. Δεν μπορούσε να πάρει στον κόπο άλλο κορίτσι όμοιότερο απ' τη Σοφάνα.

Ήξε θαυμασία ξανθά μαλλιά και μάτια όνειρωδη, με χρώμα γαλά, πολύ γλυκό ή βέλεια έκστασιζ. Έμοιαζε πολύ με την 'Αγία Κικαλία, την εικόνα της όμοιας έβλεπα κάθε τόσο στην εκκλησία, να παίζει άρμονιο, με τα μάτια όμοια σταύς άγγέλους που κατέβαιναν απ' τον ούρανο και ητερούριζαν γύρω της, για ν' ακούσουν τη μουσική της...

Η Σοφάνα ήταν πρώτη μου μικρή φίλη. Γιατί δε λές όμως καλύτερα : κή πρώτη μου αγάπη;

Ναι, ήταν κάτι περισσότερο από φίλια αυτό που έννοιθα για τή άγγελικό εκείνο πλάσμα.

Κάπως ήταν δύο χρόνια μεγαλύτερή μου, α' έμπαρκεριζόταν σαν ένα μικρό της αδελφ. Μου διηγότανε παράξενες ιστορίες, που τις φανταζότανε μόνη της, γι' άγγέλους, γι' άγιους και γι' νεράιδες.... Έγω την άκουγα έκστασιζ και μου φαινότανε κάποτε ότι ήταν κι' αυτή ένα πλάσμα αθέριο και μαγικό, σαν τή πρόσωπα των παραμυθίων της.

Κάποτε μου διηγήθηκε, ότι ένα βράδι στην εκκλησία, καθώς ήταν μέσα, ό "Άγιος Γεώργιος κατέβηκε απ' την εικόνα τον και της έδωσε ένα φίλιό τον μέτωπο!...

Μου τή έλεγε αυτό με τόσο πεποιθή, με τόσο σοβαρότητα, που δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν ένα αληθινό γεγονός ή φαντασία της.

Έκείνη την εποχή μέναμε στην έστρα. Πήγαμε συχνά μαζί με τη Σοφάνα στους άγρους και μαζεύαμε λουλούδια. Ύστερα πηγαίναμε στην εκκλησία και στολιζαμε με άνθη τις εικόνας και τους βωμούς.

Έκείνη ήταν πάντα έκστασιζ και όνειρωδη, έγω πάντα γεμίτος θαυμασμό γι' αυτή. Πολλές φορές ενό εκείνη, καθισμένη επάνω στη γλάνη, σχηματίζε διάφορα μπουκέτα, με τή λουλούδια που είχαμε κόψει, ενό, βαλτομένοι σαν ένα ποτό στυ...

ή μαροσιά στα πόδια της, την κόττιζα σιωπηλός, με τή χείρα στυρωμένη, σαν σε δέηση...

Συχνά μου έλεγε :

—«Γιατί με κοιτάζεις έτσι ;»

Κι' ενό της απαντούσα :

—«Γιατί μοιάζεις με τή αγία!»

Τότε έκείνη χαμογέλοσε και κινήθηκε :

—«Κι' όμως... Δεν είναι παρό ή Σοφάνα».

Μιά μέρα η Σοφάνα μου είπε α' ένα βρος κοιμησιόδεε :

—«Κάποτε, σήμερα είδα τον 'Άγιο Γεώργιο»... «Προσέ απ' τή δάσος, επάνω σ' ένα άσπρο αλόγο! Δεν τή είπα α' κατέβηκε άλλο. Πηριμένα ενόνα για να σου τή πώ. Δεν φανταζόσα ποσο ενε όμοιος!... Είνε όμοιότερος κι' απ' όσα τον ζωγραφίζουν στις εικόνας».

Τά μάτια της άστράμιζαν ενό μου έλεγε τή λόγια αυτά. Φαινόταν σαν ναχε περητό...

***

Ένα πρωί που ήμουν μαζί με τη Σοφάνα στο δάσος, άκουσίμα ξεσάνα καταιγισμό αλόγου, και σέ λίγο ένας όμοιος νρος πέρασε επάνω σ' ένα καίσιπρο αλόγο.

—«Ό "Άγιος Γεώργιος!... μου είπα η Σοφάνα. Τόν είδες ;»

—«Αυτός ενε ό "Άγιος που λές; τή φούστα. Αλλά αυτός ενε ό γιός του κόμητος νι' Έστελάς, που μένει σε τή βίλλα ενό κοντά. 'Αλήθεια όμως ενε πολύ όμοιος και μοιάζει με τόν "Άγιο Γεώργιο».

—«Είνε ό γιός του κόμητος νι' Έστελάς; ότσης η Σοφάνα. Μά ενε απαράλληλος με τόν "Άγιο Γεώργιο».

—«Ναι, τής είπα πάλι, μοιάζει με τόν "Άγιο αυτό, όπως κι' ενό μοιάζει με τήν 'Αγία Κικαλίαν».

Η Σοφάνα κοκκίνησε και κινήθηκε σιγά :

—«Πώς θάβηλα ενό σάς τή έλεγε αυτό ό ίδιος ό γιός του κόμητος!...».

Τά λόγια αυτά της Σοφάνας με πλήγωσαν κατάκαρδα. Μαζύ με την

...Τήν έβλεπα με τή χείρα στυρωμένη σαν σε δέηση...

πρώτη αγάπη, πότες έτσι στην καρδιά μου κ' η πρώτη ζήλεια.
 Ζήλεια θανάσιμη τὸ νεαρό κόμητα κ' Έστελάς. Γιατί, έλεγα, νά μήν ήμια κ' έγώ άρσάζος, άτος αϊτός, και νά μη μισάσω μέ τόν άγαπημένον Άγιο τής Σωσιάνας; Μ' αλλόμονο!.. Έγώ όχι πόνον δέν ήμια άρσάζος, αλλά ήμια επί πλέον για κείνη ένα παιδί, ποὺ τὸ περιφρονεῖ... Άς ήμουν είσιος χρόνον! Άς ήμουν κόμης και πλούσιος, και θά τολμώσα νά ποὺ στή Σωσιάνα ότι τήν άγαπῶ και τή θέλω για γυναίκα μου.

***

Άρσάζος ήμεις περιστάνει έντονηταξέ...
 Η Σωσιάνα ήξε γίνει τόσα ποὺ μεταλλαγμένη και ποὺ άρρητημένη. Μάντενα άδες τής τής ασήρις με τή μοχρή μου καρδιά, ποὺ ή άγριή τήν ήξε κάνει νά γουοθή και νά προσοθάναται, σαν μια καρδιά μεταλη και περιφρονένη.

Μια μέρα είδα τόν νεαρό κόμητα νά πηραίνι περιττό μαζὺ με κάποια χαριτωμένη νέα, αλλά όχι τόσο θελητική, άπως ή Σωσιάνα. Θά ήταν άς είσιος χρόνον.

Φορούσε ένα ορόδιον άφρεσια κ' ένα μεγάλο άσπρο καπέλλο, στολισμένο με τριαντάφυλλα.

Ο νεαρός κόμης θά τής έλεγε φαίνετα ποὺν εύχάριστα πράγματα, γιατί έκείνη, καθώς τόν άκουε νά τής μιλάει, γελοῖσε, ώς γελοῖσε...

Απόστος τότε, νοσηθόντας άπεφύγεται χωρηκαί, έτρεξα νά ποὺ στή Σωσιάνα τά νέα.

Η φτωχή κόρη γλιόνασε και άρσις νά τρέμη, πότες τής ήτα τί ήγια διέ. Η λέξη τής άπος αϊτή ή έκανε νά μετανοήσω άμείσις και, θέλοντας πια νά τήν παρηγορήσω για τή ασήριότητά μου, τής είπα :

«Έγεια σου, Σωσιάνη... Μή ξεπείσα άν ό κόμης άγαπά μια άλη... Έγώ ότιαν μεγαλώσω, θά γίνομαι ποὺ άρσάζος και ποὺ πλούσιος άς αϊτόν και θά σε λάρω γυναίκα μου.»

«Άνοιτο παιδί! ποὺ άποζήθηνε ή Σωσιάνη. Κανέναν στον κόμητα δέν μπορεί νά ξεπεράση τόν νεαρό κόμητα στην άνομιαν.»

Ένα πρωί, ένα περιπαιτούσα με τή Σωσιάνα στο δάσος, προβάλλε έξισμα από μια δεινροστομια ή νεαρός κόμης, καλύπτοντας πάνω στο περιφρονένο άλογο του.

Η Σωσιάνη, πότες τόν είδε, τά χουσε κ' άπως προζήρησε, χουσε νά διατάση προς τὸ μέρος του.

Ο κόμης δέν τήν άντελήθη άμείσις, δέν πρόχτασε νά συγκρατηή τ' άλογο τόν κ' έτσι ή φτωχή νέα βρήθηκε κατω άς τὸ πόδι του τώου.

Από άζόνα κ' ή Σωσιάνη θά ήταν ασοπιμένη. Είξε λέσει καίπο και τὸ άλογο τήν ήξε χτεήσις στο δόδι.

Ο κόμης κατέβηκε άμείσις άς τ' άλογο του, άνέβαισε σ' αυτό τή μοχρή πληρωμένη, στενεαβάλλένη και, χουσε νά δώσει κακιά προσοχή κ' ήμια, κρατώντας τή Σωσιάνα στά χείρα τὸν μ' ελάθει, σαν ένα πολιύτονο φορτίο, έφυγε καλύπτοντας.

Έγώ στάθμια και τὸς έβλεπα ώσπουν έξισμαστήριων από πηροστά μου.

Η μοχρή μου καρδιά αραζήρατεν.
 —Μοῦ τήν πήγε, είπα, τήν άγαπημένη μου μοχρή άγια!... Παιέ, τήν έχασα για πάντα!... Μοῦ τήν πήρε!...

***

Δέν ξαναπήγα στο σπίτι τής Σωσιάνας. Απο τή μοχτέρα τής μάθαινα νέα της. Το χτείμια τής Σωσιάνας δέν ήταν σωβιαό. Αλλά ό ματρός τὸς είπε, ότι έφρασε νά κείνη μερκες μέρες στο χωριάτι. Ο νεαρός κόμης τής εφείθηκε ποὺν εύχάριστα.

Πήγε τή Σωσιάνα στο σπίτι τής, εφόντασε νά τής πεί τόν καλύτερο ματρός, κ' άκόμια πήγαμε κάθε μέρα, τής έκαμε σεντροπιά, τής προσέφερε λουλούδια και γλάστρα.

Οι' αυτά έκαμαν τή ζήλεια μου άζόνα μεγαλύτερη. Και δέν ήθελα πια, με κανένα τρόπο, νά πάω νά ίδω τή Σωσιάνη. Δέν τολμώσα νά τήν ίδω μαζὺ με τόν κόμητα και ποὺν χουσε άλλο, σαν τούτοια, θά τήν ήξε ερωπαιή κ' αϊτός.

Όταν ή Σωσιάνη έβγαζε καλή, ήθε εν' άπόγευμα σπίτι μου.

—Κεζὸ παιδί, μοῦ είπε, γιατί δέν ήρθες νά με δης ;
 Δέν χουσιθήμια και τής απάντησα :
 —Δέν σου έγτανε ό κόμης; Τί με ήθελες είναι, ένα φτωχὸ παλόνταυδο ;
 —Ο κόμης, μοῦ είπε, εν' ένας άγγελος και δέν έχωρηίτε τὸς φτωχὸς άς τὸς πλουσιος. Θά ήταν καλὸς και μαζὺ σου, άπως είνος και μ' έμένα!...

Απο τήν ήμια αϊτή, ή Σωσιάνη μοῦ μιλούσε όλο για τόν κόμητα, ό άποσις τήν έβλεπε πια καυμημενός, γουημενός άς τή χούρι τής και τὸ πνευμα τής.

Η Σωσιάνη ήταν τρισευθεμένη, ώσπου μιά μέρα, ό νεαρός κόμης πήγε νά τήν άποχαρητηση, γιατί θέρησε, άπως είπε, νά τή Γερμανία, άπου ήξε δουρείτε γραμματιση στην πρεσβεία.

Μόλις άκουσε τὸ λόγια του, ή Σωσιάνη γλιόνασε κ' άρσις νά κλαιή. Ο κόμης τής άποχερήθηκε νά τής γράφει.

***

Τόν επόκεινο χρόνο, κοντά τὸ Πάσχα, βρηθήκαμε πάλι στην έξοχή, ή Σωσιάνη κ' έγώ.

Ηταν τόρα ποὺ γλιόμ, ποὺ άδένεται, αλλά και ποὺν άραπιστήρη άζόνα.

Μοῦ μιλούσε πάντα για τὸ νεαρό κόμητα. Τής έγραφε ότι τὸ καλύτεριο θά ερχότανε πάλι στην έξοχή μου.

Σήμερωσε τὸ Μεγάλο Σάββατο. Ημουν στο σπίτι τής Σωσιάνας, καθόμιασε στη βεράντα και λογαρηίθησε στα πόδια αϊρά ποὺ ήξε βίαιε ή μητέρα τής, διάφραση εφεία, λουλούδια, πολιύα, κτλ.

Ο πατέρας τής σέ μια γουιά, διάβιασε μια έαφημεριόνα. Έξισμα γράσε και μίς είπε :

—Αζόστε, παιδί! Ο φίλος μου, ό κόμης κ' Έστελάς, δουρείτε άπόλοποιος στην πρεσβεία τής Ρωμης και άραθωνήσιμα με τήν κόρη τὸν μαρηθρίον κτλ Ροκηιαίαν, μίς άς τής ποὺ ενδοξος ονομανη τής Γαλλίας.

Μόλις τ' άκουσε αϊτό ή Σωσιάνη, πινάθηκε απτόνια, σαν νά τή χτεήσις κεραυτός, κ' άρσις νά κλαι, νά κλαι σαν τελλή...
 —Χέηρες ποὺ, Σωσιάνη, τής είπε ό πατέρας τής, βέβαια, ήταν τόσο καλός ό κόμης μαζὺ μου!... Τόσο κατεαχρητός! Πέρεται νά τὸν γράφει, Σωσιάνη, ένα θεσιό συνηρητήριο γράμμα.

Η Σωσιάνη γελοῖσε πάντα, γελοῖσε τόσο, ποὺ δέν μπορείσε πια νά λογαρηίση τ' αϊτό...
 —Σωσιάνη, τής είπα, για νά τήν παρηγορησω, θέλει νά παισε ώς τὸ δάσος ;

—Βέβαιο, είπε και μ' άκολούθησε.

Δέν γελοῖσε πια. Περιπατούσε δίπλα μου ασοπιηή και ασεφαιη.

Στο όρσιο, καθώς περηαίνασε, είδαμε μια πασχάλια άνθησίνη. Πέρεα ότι ή Σωσιάνη άγαπά τής πασχάλιας και χουσε νά ποὺ πεισε, σαρηάλλωσα στο δέντρο, έξισμα ένα κλωνάριο κλωνάρι και τής τὸ έδωσα.

Εκείνη τὸ πηος, τὸ ηύρισε και είπε :

—Σ' εύχαιριστό, Κάρολς! Έπει ότι μ' άγαπάς...
 Η φτωχή τής άπαρημαίνε καρδιά εάμιο στην μεγαλύτερη ένταση τὸν πόνου τής, έπνοιασε και τόν δεσὸ μου πόνο και τή δική μου άγάλη. Φτωχή Σωσιάνη!...

Όταν γρηόμασε στο σπίτι τής, ποὺ είπε ότι ενε χορηασμένη και πως δέν έχει όρεξι πια νά λογαρηίση.

Τήν άποχασήθησε κ' έγραφε. Τί άπειρη μεταληγολία γίαιε τήν παδική μου φηχ!...

Τήν άγαπώσα πια τόσο, ποὺ αντί νά χουρὸ για τὸς άραθιανος τὸν κόμητος, πουοῖσα γιατὸ πουοῖσε κ' έκείνη.
 Τήν άλλη μέρα τὸ πρωί, Θεέ μου, τί φριχί!...

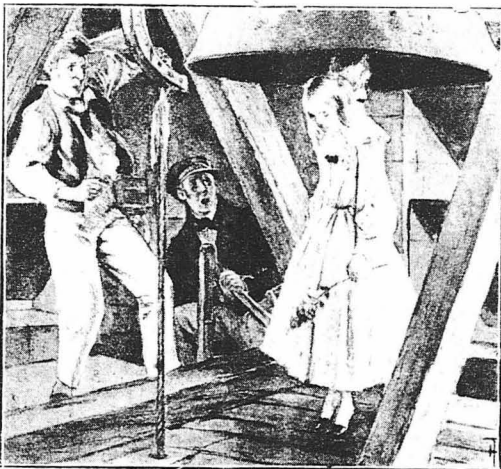
Σήμερωνε Πασχάλια. Οι' κωδονοροφουστα πήγαν νά χτεήσιουν τής καμάνες. Όσο άποσις κ' άν τραβούσαν τὸ σχοινί, ή καμάνες δέν χτεήσιουν.

Περιέργα νά δουν τί συμβαίνει, άνέβηκαν τότε στο κωδονοροφάσιο. Ω, φριχί!... Είδω ενει τή Σωσιάνη χορηασμένη άς τὸ γλωσσιό τής καμάνας!... Φορούσε τὸ λευκὸ τής εφονετα και κρατούσε στο χέρι τής ένα κλωνάριο πασχάλιας. Τὸ κλωνάριο τής πασχάλιας ποὺ τής ήξα δώσει!...

Φτωχή Σωσιάνη!...

Πέθανε για τόν κόμητα ποὺ τόν άγαπούσε και πήγε μαζὺ τής τὸ λουλούδι ποὺ τής ήξα δώσει έγώ, ποὺ δέν μ' άγαπαισε. Αλλά τήν άγαπώσα έγώ!...

Τὸ είχε καταλάβει τής τελευταίες τής στιγμής. Και μοῦ ενε άς τόρα γλιόμ και παρηγορο νά πιστεῖω, ότι ή πασχάλια μου μύρισε τής ωτρηανός τής όρες, και πως ένόθηκε μαζὺ με τήν τέρατα τὸν παρηρηκὸν τής χορηισοῦ, για πάντα, μέσα στον μαζὸ τής τάφο!...

Είδαν τή Σωσιάνη χορηασμένη από τὸ γλωσσιό τής καμάνας!...

